

Plačoč in drhtèč shrani matí sinov zaklad, in skupaj sedita pozno v noč; saj se je treba posloviti, morda za vselej.

Jutranje solnce je prihajalo na vzhodu, kjer vzdigujeta v sivi zračini Prenj-planina in visoki Velež nad Mostarom gole vrhove proti nebu. Tomo stoji na površji, kjer se vije cesta preko gore do Dubrovnika.

Iz nova pogleda proti jutru. Pred njim se širi »Utovo blato«, prostrano jezero neretvenih vodâ in morskih valov; kričeče jate divjih rac in gosij poletujejo nad vodami. Po pečevji pevajo kamenice jutranjo pesem: daleč na vzhodu se vidi v ranem sómraku Metkovič, in v čarobni senci kipí na robu doline samotna pečina . . .

Žalostno gleda Tomo tjâ, kjer mu leží vsa sreča življenja kakor v grobu, potem koraka počasi mimo stare mejne sohe avstrijsko-turške proti Neumu, v pristan kleški.

S prvo ladjo hoče zapustiti domovino, da si išče in morda najde tolažila v daljnem svetu . . .

Življenja modrost.

Na lici pómladi cvètne znak
In v prsih žarek mladosti:
Takó mi od dóma je spél korak
Življenja iskát modrosti.

Življenja modrosti! — Čaróбно takrát
To slóvo je méni zvenelo!
V nji sreče bajè zaklád je bogát —
In sreče srcé je želelo.

Odšel sem in dôkaj obhodil svetá,
A kaj sem izkusil na póti?
Življenja modrosti svet ne pozná,
Robujejo módréci — zmóti!

Potekla so leta, Mračán obraz
In v prsih izkušenj spomine:
Domóv sem povrnil se potnik jaz
Iz mrzle, neznane tujine.

Pod lipo domačo zdaj čestokrát
Poslušam kmetske veljáke,
Premišljam . . . Čemú li modrosti iskát
Med knjige sem šel in modráke?

Življenja modrosti! — Očetov poglèj,
Kdor v nji se popenjaš do luči:
Kot óni sejali, ti órji in sèj —
Živeti od dédov se úči!

Gr. Novák.

